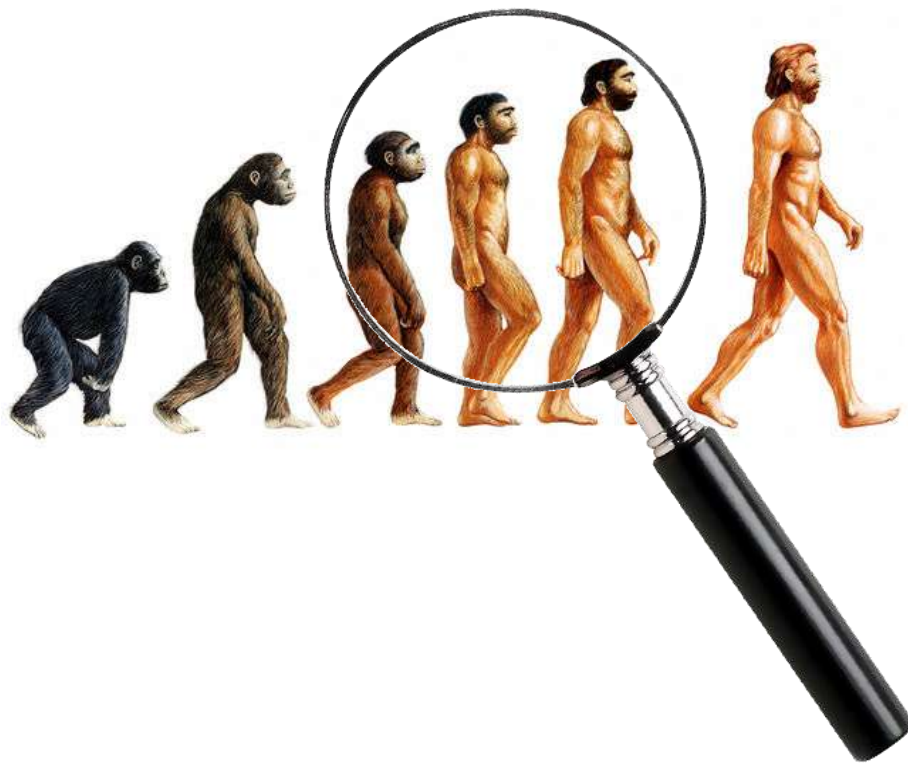

Teoria evoluției

Mit sau realitate?

Bogdan Mateciuc

www.odaiadesus.ro

Cuprins

1. Introducere	3
2. Charles Darwin și teoria sa.....	3
3. Ce afirmă teoria evoluției	3
4. Lipsa formelor intermediare	4
5. Evoluția omului și problemele teoriei	5
Lucy.....	7
Homo habilis.....	8
Homo erectus	8
Omul de Neanderthal. Răsturnări de situație și de teorie	9
Dovezi contrafăcute	11
Omul de Piltdown	11
Omul de Nebraska	12
Ramapithecus	12
6. ADN: Mutațiile nu creează informații noi.....	12
7. Considerații social-politice	14
8. Concluzie	16

1. Introducere

Teoria evoluției este predată astăzi în școli ca fiind un adevăr dovedit și de necontestat cu privire la originea speciilor, inclusiv a omului.

Deși promovarea ei comportă un caracter absolut, asemănător unei dogme religioase, teoria are numeroase lacune, recunoscute chiar de către promotorii ei. În acest material vom prezenta aceste probleme și vom arăta că adeziunea la această teorie este mai degrabă un act de voință și credință, decât o concluzie logică dedusă din realitatea de pe teren.

2. Charles Darwin și teoria sa

În urma unor călătorii de observație biologică în anii 1830, în timpul cărora întâlnește în diferite locuri ale lumii numeroase varietăți de insecte, plante și animale, naturalistul britanic Charles Darwin formulează teoria potrivit căreia formele de viață inferioare au evoluat, prin nenumărate forme intermediare, către forme de viață superioare. Această transformare ar fi început acum 5-6 milioane de ani, timp în care pământul a fost populat de o multitudine de forme intermediare care s-au născut, au trăit și, evident, au murit. Darwin a publicat această teorie în 1859, sub titlul „Originea speciilor”.

Teoria sa trebuie să fi fost așteptată de multă vreme. Numeroși oameni au fost entuziasmați de ideea lui Darwin și nu au mai așteptat să apară și dovezile, ci au adoptat-o *a priori* ca pe o explicație cu privire la originea vieții și a omului. Aveau acum o viziune „științifică” asupra lumii, o viziune din care nu făcea parte niciun Dumnezeu.

3. Ce afirmă teoria evoluției

Teoria evoluției există în două variante principale.

În prima variantă (lansată de Darwin), se afirmă că organismele și formele de viață inferioare au evoluat liniar (lent) către forme superioare. Mai precis, populații **întregi** din **fiecare** specie s-au „deplasat” treptat, trecând prin numeroase forme intermediare de-a lungul a milioane de ani, către forme superioare.

Dacă e să reprezentăm evoluția unei specii către o altă specie, pentru înțelegerea teoriei vom reprezenta specia inițială cu o culoare și specia finală cu altă culoare – vezi figura de mai jos. Specia inițială neagră se transformă lent și trece printr-o mulțime de forme-nuanțe intermediare până devine specia nouă albă. Așa ar fi evoluat **toate** speciile, fiecare având sute de mii de exemplare care au parcurs această evoluție.

Doi ar fi fost determinanții principali ai acestor transformări:

Selecția naturală. În urma unui proces aleatoriu, formele de viață inferioare s-au adaptat și transformat la condiții de mediu în schimbare, apărând astfel forme noi de viață, dintre care au supraviețuit doar cele capabile - cele superioare.

În acest context, se vorbește și despre *speciația alopatică*: după ce au fost separate geografic, populațiile aparținând aceleiași specii au evoluat diferit până la punctul în care au constituit o nouă specie.

Mutațiile genetice. Pentru evoluționiști, asemănările dintre codurile genetice ale unor specii sunt o dovadă a transformării unora din altele. În urma influenței unor virusuri sau a radiațiilor (cosmice, etc...) asupra formelor inferioare, la nivelul ADN-ului au apărut mutații genetice care au transformat niște specii în alte specii.

A doua versiune a teoriei, apărută mai recent din cauza problemelor puse de prima, afirmă că evoluția a avut loc în salturi, nu liniar.

Vom explica mai jos problemele ambelor versiuni ale teoriei.

4. Lipsa formelor intermediare

Principala problemă a teoriei evoluției este lipsa formelor intermediare, atât moarte, cât și vii.

Să ne gândim. Dacă în fiecare moment de pe firul evoluției lente au existat numeroase forme intermediare vii, care au trăit pe pământ cel puțin în câteva generații, după care au murit, ar trebui ca noi astăzi să le găsim fosilele în stratele pământului, și aceasta nu doar pentru o specie, ci pentru **toate** speciile, pentru că teoria afirmă că toate au evoluat. Însă, ceea ce găsim astăzi în pământ sunt fosile ale unor specii distincte, aflate la distanță unele de altele.

Darwin a fost conștient de la început de problema lipsei fosilelor, dar și-a mărturisit *credința* că acestea vor fi găsite în cele din urmă. El a afirmat următoarele:

*„Numărul de verigi intermediare și tranziționale, între toate speciile vii și dispărute, trebuie să fie **neînchipuit de mare**. Însă, cu siguranță, dacă această teorie [a evoluției] este adevărată, toate acestea trebuie să fi trăit pe pământ” (The Origin of Species, 1958, ediția Mentor, pag. 289).*

Când a fost pus în fața dovezilor, el a recunoscut:

„Caracterul distinct al formelor specifice și neamestecarea lor prin nenumărate verigi tranziționale constituie o dificultate evidentă... De ce nu este fiecare formațiune și strat geologic plin de asemenea verigi intermediare? Cu siguranță, geologia nu indică nici un astfel de lanț organic treptat; probabil, aceasta este cea mai serioasă și evidentă obiecțiune la teoria mea” (pag. 287).

El a crezut că, în cele din urmă, se vor găsi „nenumărate verigi tranziționale” pentru susținerea teoriei lui. Însă descoperirea fosilelor intermediare se lasă așteptată. În fapt, dacă în stratul geologic A găsim fosile din specia X și în stratul C găsim fosile din specia Z, care se trage (indirect) din specia X, ar trebui ca în stratul B de la mijloc să găsim fosile dintr-o ipotetică specie Y intermediară. Însă, acolo nu găsim aceste fosile intermediare, ci tot fosile de tip X sau Z și fosile de alte specii, fără legătură, de tip V, W etc.

Derek Ager, paleontolog evoluționist de renume, mărturisea extrema dificultate pe care o presupune observarea fosilelor:

„Problema noastră este următoarea: atunci, când arhivele fosilelor sunt studiate în detaliu, fie că este la nivelul speciilor sau al varietăților, suntem confrunțați

continuu cu următoarea realitate: nu vedem grupe evoluând într-un mod progresiv, ci mai degrabă apărând subit.”

Paleontologul Mark Czarnecki declara și el:

„Cel mai mare obstacol în a demonstra teoria evoluției a fost întotdeauna urmele fosilelor... Aceste urme nu au revelat niciodată formele tranzitării presupuse de Darwin. Speciile apar subit și dispar în același mod. Această situație neașteptată, sprijină argumentul creării speciilor.”

Celebrul biolog Francis Hitching scrie:

„Dacă găsim fosile și dacă teoria lui Darwin este fondată, urmele arătând evoluția garantată de la o specie către o altă specie mai complexă, aceste mici <transformări> progresând din generație în generație ar trebui bine să fie observate. În același timp, situația este cu totul alta.”

Paleontologul și evoluționistul David Raup recunoaște:

„Da, suntem la 120 de ani depărtare de Darwin și cunoașterea datelor fosile a avansat foarte mult. Avem acum un sfert de milion de specii fosile, dar situația nu s-a schimbat mult.

Dovezile evoluției sunt încă surprinzător de puține și, în mod ironic, avem chiar mai puține exemple de tranziții evolutive decât aveam în vremea lui Darwin... Deci problema lui Darwin nu s-a îmbunătățit în ultimii 120 de ani iar noi încă avem date care indică o schimbare, dar nimeni nu poate spune că aceasta reprezintă o consecință rezonabilă a selecției naturale” (Field Museum of Natural History Bulletin, 1979, pag. 25).

Unde este evoluția treptată a speciilor mutante de la un tip la altul, unde sunt acei „monștri ipotetici” ai unor cercetători, despre care Darwin prezicea că într-o bună zi vor fi identificați la nivelul datelor fosile?

Niles Eldredge, un alt paleontolog celebru, răspunde reținut:

„Nu e de mirare că paleontologii au stat atât de mult timp departe de evoluție. Se pare că aceasta nici nu a avut loc. Profilurile solului indică zig-zaguri, oscilații minore și foarte rar o minimă acumulare de schimbări pe durata a milioane de ani, într-un ritm prea mic pentru a putea reprezenta o dovadă serioasă a tuturor schimbărilor care au apărut în istoria evoluționistă.

Când suntem față în față cu noutatea evoluționistă, de obicei avem de-a face cu ceva spontan, deseori fără nici o dovadă fermă că organisme nu au apărut din altă parte! Nu putem spune la infinit că evoluția a avut loc în altă parte. Totuși, asta este ceea ce îi înfățișează dovezile fosile unui paleontolog care vrea să afle ceva despre evoluție” (Reinventing Darwin: The Great Evolutionary Debate, 1995, pag. 95).

„Acesta este verdictul paleontologiei moderne: datele nu indică nici o evoluție darwiniană treptată”, scrie jurnalistul George Sim Johnston. Otto Schindewolf, probabil cel mai de seamă paleontolog al secolului 20, scria că fosilele „îl contrazic în mod direct” pe Darwin.

Steven Stanley, paleontolog care predă la Universitatea Johns Hopkins, scrie în The New Evolutionary Timetable că „datele fosile nu documentează convingător nici măcar o singură tranziție de la o specie la alta” („An Evening With Darwin in New York”, Crisis, aprilie 2006, ediția online).

Nu doar lipsa unor fosile intermediare subminează teoria evoluției, ci și așa-numita **„explozie din Cambrian”**. Darwin știa de ea și înțelegea că aceasta nu se potrivește cu modelul său evoluționist al unei treceri de la simplu la complex.

În locul câtorva organisme înrudite care apar la începutul datelor fosile, așa cum spera el, în Cambrian a existat o explozie de viață – moment în care par să fi apărut, în același timp, diferite tipuri principale de corpuri (numite *file*) ale unor ființe vii – de fapt, 32 dintre cele 33 de file pe care le vedem astăzi. Comparând acest lucru cu progresul invențiilor omenesti, am putea spune că prăjitorul de pâine, mașina de spălat, frigiderul, aerul condiționat și automobilul au apărut toate brusc, fără nici o evoluție mecanică înaintea lor.

Cu referire la explozia din Cambrian, revista *Time* menționa:

„Vietăți cu dinți, tentacule și gheare au apărut dintr-odată. Într-un acces de creativitate nemaîntâlnit până atunci, natura pare să fi schițat structura pentru tot ce există în regnul animal. Această explozie de diversitate biologică este descrisă de cercetători ca un Big Bang biologic” (Madeline Nash, „When Life Exploded”, 4 dec. 1995, pag. 68).

Acest „Big Bang” al unor creaturi complet diferit, existent la nivelul datelor fosile, a constituit o problemă serioasă despre care Darwin a recunoscut că îi subminează teoria. El a scris:

„La întrebarea de ce nu găsim bogate depozite fosilifere care să aparțină acelor perioadă anterioare sistemului din Cambrian, nu pot da nici un răspuns viabil... Problema găsirii unui motiv rațional pentru absența unor vaste straturi bogate în fosile, sub cel din Cambrian, este foarte mare... Acest caz trebuie să rămână inexplicabil și poate fi folosit, într-adevăr, ca un argument împotriva opiniile prezentate aici” (The Origin of Species, pag. 309-310).

Mai mult, această dilemă a evoluționiștilor există și astăzi, după cum explică biologul Stephen Meyer:

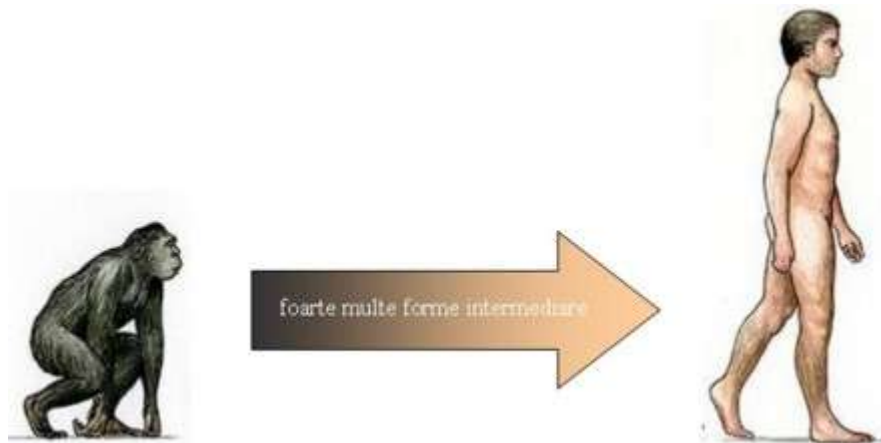
„Categoric, fosilele exploziei din Cambrian nu pot fi explicate de teoria darwinistă și nici de conceptul numit „echilibru punctual”, care a fost creat anume pentru a scăpa de problema fosilelor lipsă. Dacă ne uităm la acest lucru din perspectiva informațiilor biologice, cea mai bună explicație este aceea că de acest fenomen altfel inexplicabil a fost responsabilă o inteligență...”

Când ajungi la explozia din Cambrian, cu acea apariție amplă și bruscă a unor planuri corporale radical noi, realizezi că ai nevoie de foarte multe informații biologice noi. Unele dintre acestea ar fi codate la nivelul ADN-ului – deși, cum are loc aceasta e o problemă insurmontabilă pentru darwiniști. Însă mai mult, de unde provin noile informații, dacă nu din ADN? Cum se dezvoltă dispunerea ierarhică a celulelor, țesuturilor, organelor și planurilor corporale? Darwiniștii nu au nici un răspuns. Nici măcar nu se gândesc la asta” (citată de Lee Strobel, The Case for a Creator, 2004, pag. 238-239).

În consecință, după 150 de ani de căutare a unei explicații pentru datele fosile din Cambrian, încă nu există un mecanism evoluționist care să explice satisfăcător apariția bruscă a atât de multor forme de viață complet diferite.

Nu s-a găsit nici măcar un singur organism sau câteva care să evolueze treptat în mai multe, însă s-a constatat o apariție bruscă a unor forme variate de viață, de o complexitate remarcabilă, toate bine dezvoltate aproape de începutul datelor fosile.

Datele fosile l-au trădat pe Darwin. După ce au trăit și au murit, toate speciile intermediare ale teoriei evoluției par să se fi evaporat. „Nenumăratele” verigi lipsă ale speciilor mutante între clase de animale și plante încă lipsesc. Tot ce s-a descoperit sunt varietăți ale unor specii viabile și finale, care se adaptează la mediul lor – fără nici o mutație treptată și pozitivă și fără nici un fel de evoluție.

Evoluția treptată de la o specie la alta implică o multitudine de forme intermediare. Sutele de mii de exemplare de la fiecare nivel intermediar **nu se regăsesc** însă la nivelul fosilelor.

5. Evoluția omului și problemele teoriei

Conform teoriei evoluției, există patru mari categorii de strămoși ai omului:

1. Australopithecii (orice formă care aparține genului Australopithecus)
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Prima categorie îi include pe cei mai primitivi strămoși ai omului – Australopithecus înseamnă „maimuță sudică”. Se crede că au apărut în Africa acum 4 milioane de ani și că au dispărut acum un milion de ani. Cea mai veche subdiviziune, spun evoluționiștii, este Australopithecus afarensis (exemplarul „Lucy”), urmată de Australopithecus africanus și Australopithecus robustus, care avea oase relativ mai mari.

Deși aveau trăsături specifice maimuțelor și traiului în copaci, evoluționiștii pretind că aceștia mergeau în două picioare. Totuși, alți cercetători evoluționiști (Lord Solly Zuckerman și Charles Oxnard) au demonstrat că Australopithecii nu mergeau în două picioare.

Lucy

De departe cea mai importantă „dovadă” a teoriei evoluției omului este **Lucy**, o fosilă descoperită în Etiopia în 1974. Fosila reprezintă 40% din scheletul unei primate cu mers biped. Evoluționiștii au comparat mărimea craniului lui Lucy cu mărimea craniului unei maimuțe și al unui om modern și au constatat că Lucy se află la mijloc, de unde au conchis că

Lucy era o primată evoluată - mers biped și craniu evoluat de la maimuță către om. Ulterior, spre sfârșitul anului 2008, cercetătorii și-au dat seama că Lucy nu era femele, ci **mascul**.

Problema cu Lucy și implicit cu deducțiile evoluționiștilor este aceea că din craniul lui Lucy s-a găsit o parte atât de mică, încât mărimea calculată de evoluționiști este foarte discutabilă. Mai mult, analiza degetelor ei arată fără echivoc că Lucy trăia în copaci, lucru recunoscut și de unii evoluționiști. Alți evoluționiști, însă, sunt de părere că Lucy nu a fost nicidecum o maimuță evoluată, ci o varietate de primată mare africană care a dispărut ulterior ca specie. Această supoziție este întărită și de faptul că în aceeași regiune și numai în acea regiune s-au găsit și alte urme fosile din ceea ce evoluționiștii numesc *Australopithecus afarensis* (specia lui Lucy).

De asemenea, în regiune și datate ca aparținând perioadei lui Lucy s-au găsit urme umane, ceea ce contrazice teoria că Lucy ar fi fost un strămoș al omului.

Homo habilis

A apărut cumva din necesitatea de a face legătura dintre *Australopithecus* și oameni, primii fiind prea diferiți de ultimii (*Australopithecus* erau, de fapt, maimuțe). Așa că evoluționiștii au luat alte fosile de maimuță și le-au prezentat ca fiind diferite de *Australopithecus*. În plus, au spus că acești „strămoși” foloseau unelte (*Homo habilis* înseamnă „om îndemânatic”).

Însă și aici au apărut studii, chiar ale evoluționiștilor (Wood & Brace și Holly Smith), care au arătat că *Homo habilis* nu erau diferiți de *Australopithecus*, fiind în fond tot maimuțe.

Homo erectus

Categoria *Homo erectus* include mai multe descoperiri hominide. Sunt incluse aici omul de Pekin, omul de Java și primele specimene *Homo* africane, cum ar fi Turkana Boy. *Homo erectus* ne este descris ca o persoană mică, cu o capacitate craniană medie de 973 cm³, care l-ar plasa în partea de jos a plajei umane moderne, care merge de la 700 la 2.200 cm³, potrivit lui Molnar, *Races, Types, and Ethnic Groups* (1975). În general, corpurile de *Homo erectus* sunt ilustrate ca fiind foarte asemănătoare cu cele ale omului modern, dar având oase mai groase. Craniul lui *Homo erectus* a fost clasificat ca fiind mai primitiv. Sprâncenele groase, fruntea plată și retrasă, mandibula mai mică și ieșită în exterior și dinții mari sunt considerați a fi caracteristici primitive.

Totuși, și omul de Neanderthal prezintă aceste caracteristici, dar el este considerat a fi om. Se poate spune că *Homo erectus* este de fapt o versiune mai mică de Neanderthalian.

Harry Shapiro scrie în cartea sa, *Pekin Man* (George Allen & Unwin Ltd, Londra, pag. 125):

„Când examinăm însă un craniu clasic de Neanderthalian, din care avem astăzi un număr mare, nu putem să nu concluzionăm că structura sa anatomică fundamentală este o versiune mărită și mai dezvoltată a craniului de Homo erectus. Ca și la Homo erectus, prezintă o ieșire a occipitalului, sprâncene groase și o coroană relativ plană... Lățimea lui cea mai mare este redusă și se află imediat deasupra urechilor, iar absența unei bărbii ieșite în exterior este tipică.”

El afirmă aceste lucruri într-o vreme în care oamenii de Neanderthal încă aveau o reputație de brută, dar asta nu schimbă implicațiile. *Homo erectus* a fost considerat ca fiind puțin mai apropiat de maimuțe decât suntem noi, însă dacă el era o versiune mai mică de Neanderthalian, trăsăturile sale nu ar trebui să fie considerate primitive. De fapt, și aborigenii din Australia prezintă multe dintre aceste trăsături, însă sunt considerați la fel de oameni ca europenii.

De asemenea, Homo erectus poseda și el inteligența și tehnologia oamenilor din sălbăticie. De pildă, unelte de piatră găsite la omul de Pekin arată că acesta tăia copaci, cioplea băte din lemn și desfăcea animalele vânat. Omul de Pekin folosea focul. Se pare că, în căutarea verigilor intermediare, Homo erectus a fost prea repede și eronat clasificat în categoria sub-umană.

În august 2011, revista evoluționistă National Geographic anunța descoperirea, tot în Africa, a unei noi fosile, dar nu dintr-o „specie” cunoscută, ci una nouă - *Australopithecus sediba*! Din nou, o mână de oase și multă, multă imaginație, și noul „strămoș” este așezat între Lucy și Homo erectus. Desigur, evoluționiștii nu văd nimic neobișnuit în asta. Și, în timp ce ei se străduiesc să alcătuiască veriga-lipsă, alți cercetători găsesc originea vieții ca fiind nu pe pământ, așa cum spune teoria evoluției, ci **în spațiu**, adică ceva mai aproape de Adevăr.

În 2012, cercetătorii **au descoperit în Kenia** că Homo erectus era contemporan cu alte două „specii” de hominizi! Toți ar fi strămoși ai omului – evoluții diferite, paralele, în același segment de timp și în aceeași zonă geografică! Din nou, nici o problemă pentru evoluționiști.

Sprâncenele proeminente și fruntea teșită ale lui Homo erectus se întâlnesc la mai multe varietăți de om din ziua de azi, cum ar fi malaiezienii.

Omul de Neanderthal. Răsturnări de situație și de teorie

Evoluționiștii nu se pot hotărî unde să-l așeze pe scara evoluției pe cel numit de ei „omul de Neanderthal”. El este prezentat când ca subspecie a lui Homo sapiens, când ca specie separată (Homo neanderthalensis).

Mai întâi **s-a spus** că acesta a reprezentat o specie diferită de Homo sapiens (omul modern).

Apoi, **cercetări ulterioare** au arătat că omul de Neanderthal a trăit în aceeași perioadă cu Homo sapiens. Cei doi ar fi avut un strămoș comun, dar ar fi evoluat diferit. Ne întrebăm însă, cum pot evolua diferit două exemplare care trăiesc în aceeași epocă și în aceeași zonă geografică?

Apoi s-a descoperit că omul de Neanderthal era mai inteligent decât ne este ilustrat în picturile cu brute semi-umane. Potrivit ediției din 15 noiembrie 2006 a publicației *Live Science*, „excavațiile și studiile anatomice au arătat că Neanderthalienii foloseau unelte, purtau bijuterii, își îngropau morții, își îngrijeau bolnavii și, posibil, cântau sau chiar vorbeau la fel ca noi. Deși mult mai modest, creierul lor era ușor mai mare decât al nostru”. De asemenea, Neanderthalienii coseau haine.

De asemenea, s-a spus că omul de Neanderthal nu doar că ar fi trăit în aceeași perioadă cu Homo sapiens, dar ar mai fi avut și relații intime cu acesta! Una din două: ori cei doi au fost în realitate una și aceeași specie (aveau același cod genetic și erau pur și simplu oameni), ori Homo sapiens făcea niște confuzii mari în alegerea partenerilor. Încuscrirea aceasta ar fi condus la **asimilarea** rudei de la țară de către Homo sapiens.

În **2012**, a fost lansată o nouă ipoteză: omul de Neanderthal a dispărut cu mult timp înaintea lui Homo sapiens, apoi a reapărut (de unde?) pentru scurt timp (?), ca în final să dispară definitiv înainte de apariția lui Homo sapiens.

Problema devine și mai complicată prin existența mai multor „specii” simultane de hominizi - **denisovienii** (construiți pe baza unui fragment de deget găsit în Siberia în 2008), hobbiții din Indonezia și **populația cerbului roșu din China**. Aceste „specii” sau strămoși ai omului fac ca teoria evoluției să fie ea însăși într-o continuă transformare și să conducă spre ipoteza credibilă că aceste specii nu erau altceva decât variații regionale ale speciei umane, așa cum există și astăzi. Această ipoteză este întărită de **constatarea** că denisovienii au influențat genetic populațiile aborigene din Australia și unele popoare din Melanezia, iar Neanderthalienii au influențat genetic toate ramurile din afara Africii.

De altfel, la Congresul Internațional de Zoologie din anul 1958, dr. A. Cave a declarat că a cercetat fosilele „omului de Neanderthal”, concluzia sa fiind aceea că Neanderthalianul nu fusese altceva decât un om bătrân bolnav de artrită.

Pe de altă parte, în cartea sa *Buried Alive*, ortodontistul Jack Cuzzo descrie reconstrucția deficitară a craniilor de Neanderthal, în scopul prezentării lor ca fiind mai primitive și mai asemănătoare cu ale maimuțelor. De pildă, Cuzzo afirmă că specimenul Le Moustier a fost astfel reconstruit încât mandibula lui să pară mai simiană decât ar fi fost în mod natural.

Nu există nici o îndoială că omul de Neanderthal a fost un om obișnuit.

Astăzi există pe suprafața Pământului multe tipuri de oameni. Scheletul lor este diferit (influențat de stilul și mediul de viață), forma craniului este diferită, dar toți sunt oameni. Este posibil ca peste o mie de ani, un craniu actual, cu o formă mai aparte, să fie clasificat ca aparținând unui strămoș al omului, doar pentru că este diferit de un standard ales în mod arbitrar de evoluționiști.

Peruvian din sec. XV - Bengalez de vârstă mijlocie - Adult din insulele Solomon, sec. XIX
Tânăr german - Congolez de vârstă medie - Inuit de de vârstă medie

Pornind de la foarte puține și foarte interpretabile fosile, artiștii evoluționiști s-au grăbit să picteze imagini ale „strămoșilor” noștri - creaturi cu figuri umanoide, dar cu corp asemănător cu al maimuțelor. Asemenea reprezentări, rod al imaginației, pot fi văzute în manualele școlare și în muzeele de științe naturale. Imaginile sunt realizate în detaliu (pe baza a câtorva oase găsite) și au puterea să treacă drept dovezi. Din Lucy s-a găsit aproximativ 40% din schelet, însă muzeele de științe naturale expun copii complete ale lui Lucy, din cap până în picioare - vezi exemple de artă evoluționistă [aici](#) sau [aici](#).

Tot rod al imaginației este și arborele evoluționist care ne prezintă animale fantastice care ar fi evoluat către speciile existente astăzi. De ce i-ar crește unui pește picioare? S-a plictisit de mediul acvatic și s-a decis să viziteze uscatul? Atât timp cât pești au existat și continuă să existe, teoria evoluției reptilelor din pești este un basm.

După ce au găsit câteva fosile pe care le-au prezentat drept verigi intermediare, evoluționiștii au înțeles că nu pot dovedi cu o mână de fosile evoluția tuturor speciilor. Așa că aflăm, cel puțin din Encyclopedia Britannica, că astăzi nu se mai caută fosile, DAR că teoria evoluției este deja demonstrată! Cum? Prin studii și constatări în domeniul geneticii, biochimiei, biologiei... Pentru orice minte nemotivată religios sau anti-religios, concluziile empirice trase din aceste domenii nu pot ține loc de răspunsuri la întrebarea fundamentală „Unde sunt formele intermediare, moarte și vii?”

Data fiind lipsa acestor dovezi elementare care să fundamenteze scenariul evoluționist, suntem mai îndreptățiți să credem că acele fosile, puține la număr și aflate la mare distanță de alte specii, au aparținut fie unor specii existente (Lucy era o maimuță, omul de Neanderthal era om...), fie unor specii dispărute azi.

Problema lipsei formelor intermediare nu se limitează doar la fosilele din straturile geologice. Se pune întrebarea: evoluția continuă și astăzi sau s-a oprit?

Dacă ea continuă, unde sunt formele intermediare **vii**? De ce nu trăiesc și astăzi specii intermediare? Ce vedem în natură: specii bine definite și situate la mare distanță unele de altele. Este rațional să credem că această distanță a existat dintotdeauna între ele - nu a existat nici o evoluție.

Revenind la ideea de selecție naturală, deși este cert că modificarea condițiilor de mediu poate forța viețuitoarele să se **adapteze**, nu trebuie să confundăm **adaptarea** cu **evoluția**. Unele animale se pot adapta, în anumite limite, dar ele rămân în cadrul speciei lor. Dacă condițiile de mediu le cer o adaptare peste posibilitățile lor, acele animale dispar, nu evoluează în altceva, așa cum a fost cazul dinozaurilor.

Dacă un african se mută să trăiască la Polul Nord, probabil în timp culoarea pielii lui se va schimba într-o oarecare măsură, dar el tot om va rămâne. Se va adapta, dar nu va evolua în altceva.

Dovezi contrafăcute

Din dorința de a produce cu orice preț o „verigă lipsă”, unii evoluționiști au recurs chiar la măsluirea unor fosile pe care le-au prezentat ca dovezi ale evoluției. Au existat astfel cazuri celebre ale unor fosile de „strămoși ai omului” despre care s-a dovedit ulterior fie că erau simpli oameni, maimuțe sau... porci.

Omul de Piltdown

„**Om** **de** **Piltdown**” (un maxilar și o bucată de craniu) a fost descoperit în 1912 în Anglia. Deși maxilarul era mai apropiat de maimuță, dinții și craniul erau mai apropiate de om. S-a spus că are o vechime de 500.000 de ani și a fost expus în multe muzee ca o dovadă absolută

a evoluției omului. Timp de peste 40 de ani, s-au scris numeroase articole și s-au redactat peste 500 de teze de doctorat pe seama omului de Piltdown.

În 1949 s-a încercat re-datarea lui cu un test nou, testul cu fluor. S-a constatat că maxilarul nu conținea deloc fluor – era foarte recent. Craniul conținea o cantitate mică – era vechi de câteva mii de ani. S-a constatat că maxilarul aparținuse unui urangutan, că dinții fuseseră piliți și că uneltele descoperite alături de „strămoș” fuseseră realizate cu mijloace moderne.

„Omul de Piltdown” a fost retras dintre „dovezi” în anul 1953.

Omul de Nebraska

„**Omul de Nebraska**” (un dinte) a fost descoperit în 1922 în SUA. S-a spus că are trăsături între maimuță și om.

Credința în acel dinte, că ar fi un strămoș al omului, a fost uimitoare. Pe baza lui, evoluționiștii au reconstruit integral o arătare cu trăsături primitive, pe care l-au și pictat alături de femeia lui.

În 1927 s-au descoperit și alte fragmente ale scheletului. S-a constatat că era vorba de o varietate extinctă de mistreț. Toate reprezentările grafice ale „familiei de Nebraska” au fost scoase rapid din literatura evoluționistă.

Ramapithecus

În 1930 s-au descoperit în India două fragmente de maxilar. S-a afirmat că sunt vechi de 14 milioane de ani, i s-a dat un nume științific și, ca și în cazul „omului de Nebraska”, artiștii au reconstruit o familie de Ramapithecus. Fosila a fost expusă timp de 50 de ani ca strămoș al omului, însă în 1981 s-a constatat că aveau de-a face cu rămășițele unui babuin. „Dovada” a fost scoasă discret din circuit.

6. ADN: Mutațiile nu creează informații noi

Văzând că fosilele nu oferă dovezile necesare teoriei, o parte considerabilă a cercetărilor evoluționiștilor s-a concentrat pe ADN-ul speciilor. Având ca punct de pornire asemănarea dintre codurile genetice ale unor specii, s-a dorit să se demonstreze că unele coduri sunt rezultatul transformării naturale, evoluționiste, din altele. Cauza ar fi fost radiațiile sau chiar unele virusuri, care ar fi condus la mutații genetice.

Supoziția de mai sus este prezentată în continuare ca adevărată, cu toate că cercetătorii sunt de acord astăzi că mutațiile nu produc informații noi, capabile să conducă la apariția unei specii noi. Dr. Lee Spetner, cercetător care a predat teoria informațiilor și comunicațiilor la Johns Hopkins University, declară:

„Toate mutațiile punctuale care au fost studiate la nivel molecular reduc informația genetică, nu o sporesc. Teoria neo-darwiniană încearcă să explice felul în care evoluția a dezvoltat informații vitale. Diferența biologică esențială între un om și o bacterie constă în informațiile pe care le conțin cei doi. Toate celelalte diferențe biologice derivă din acestea. Genomul uman conține mult mai multe informații decât genomul bacteriei. Prin mutații nu se pot acumula informații, ci se pierd...”

Neo-darwinienii vor să ne facă să credem că mari schimbări evoluționiste pot rezulta dintr-o serie de evenimente mici, dacă acestea există în număr suficient. Însă dacă toate aceste evenimente pierd informații, ele nu pot fi etape în niciun fel de

evoluție pe care încearcă ei s-o explice, indiferent de câte mutații există acolo. Cel ce crede că macroevoluția poate avea loc prin mutații care pierd informații, este asemenea unui comerciant care pierde câte puțini bani la fiecare afacere, dar crede că astfel se poate dezvolta... Nu s-a observat nici măcar o singură mutație care să aducă o contribuție informațională la genom. Desigur, asta arată că nu există milioanele și milioanele de potențiale mutații pe care le cere teoria. S-ar putea să nu existe niciuna. Incapacitatea de a vedea măcar o mutație care să adauge informație e mai mult decât un eșec în a găsi susținere pentru teorie. Este o dovadă împotriva teoriei. Avem de-a face cu o contestare serioasă a teoriei neo-darwiniene.” (Not By Chance, The Judaica Press, Brooklyn, New York, 1997)

Acest lucru este confirmat de dr. Werner Gitt, director și profesor la Institutul Federal German pentru Fizică și Tehnologie. Răspunzând la întrebarea „Pot apărea informații noi prin mutații?”, el afirmă:

„Această idee este centrală în reprezentările evoluției, însă mutațiile pot genera schimbări doar la nivelul informațiilor existente. Nu poate exista o creștere în informații și, în general, rezultatele sunt deficitare. Nu pot apărea structuri pentru funcții sau organe noi; mutațiile nu pot fi o sursă pentru informații noi, creative.” (In the Beginning Was Information, Master Books, Green Forest, Arkansas, 2006, pag. 127)

Experimentele de laborator au demonstrat că radiațiile, în cantități mici, incapacitează subiectul și **nu** îl ajută să se transforme într-o formă superioară. Exemplarele iradiate ori au devenit sterile, ori prima generație născută după ele era sterilă și deci condamnată la dispariție. În cantități mari, radiațiile ucid, nu transformă.

Dacă acest aspect al teoriei evoluționiste ar fi adevărat, el înseamnă că niște virusuri sau radiații au acționat asupra **mai multor exemplare** din fiecare specie, exemplare care au suferit mutații genetice care s-au transmis urmașilor **de atât de multe ori**, încât la un moment dat urmașii nu mai reprezentau specia lor, ci o alta. În timp ce unele studii de laborator au reușit să creeze condiții artificiale pentru **o mutație a unei gene la un exemplar** dintr-o specie, probabilitatea ca acest lucru să se fi produs **în mod repetat la mai multe exemplare** din viața reală este extrem de redusă.

Dacă deci eliminăm selecția naturală și mutațiile ca determinanți ai evoluției, ce mai rămâne?

Nereușind să găsească o soluție la aceste probleme, evoluționiștii au propus o altă variantă a teoriei lor: evoluția în salturi.

Nu mai avem o transformare liniară (nu mai este nevoie să găsim fosile intermediare în straturile geologice sau în viață), ci una bruscă. De fapt, această versiune este și mai fantastică decât prima. Cu alte cuvinte, din două maimuțe cu coadă și cu mers patruped s-a născut brusc o maimuță superioară, fără coadă și cu mers biped, care la rândul ei a născut brusc o maimuță fără păr și care vorbea - un om! Pentru a crede așa ceva este nevoie de un efort de credință mai mare decât pentru a crede că viața a fost creată de o Ființă inteligentă.

O altă dovadă invocată de evoluționiști este asemănarea codurilor genetice, de pildă între om și maimuță. Ne îndreptățește această asemănare să credem că omul a evoluat din maimuță? Televizorul meu color de astăzi are componente similare și funcționează în mare parte după același principiu ca televizorul alb-negru de acum 40 de ani, dar asta nu înseamnă că cel color a evoluat din cel alb-negru, ci că ambele au fost create de aceeași inteligență. De fapt, contrar teoriei evoluționiste care vorbește despre poligeneză (aparitia unei specii noi în mai multe locuri în același timp), studiile genetice recente arată că toți oamenii de pe Pământ se trag dintr-o singură femeie. (Nu că aceasta ar fi avut mai mulți bărbați, dar nu există posibilitatea determinării genetice a unui eventual bărbat primordial.)

Referitor la apariția vieții în sine, teoria evoluției este la fel de neclară. Există **patru teorii clasice și trei teorii moderne**. Evoluționiștii sunt grupați în tabere care se contrazic. Cu toții însă proclamă, pe un ton absolut demn de o credință religioasă, că teoria evoluției este singura explicație „științifică” acceptabilă privind apariția și dezvoltarea vieții pe Pământ.

7. Considerații social-politice

Teoria lui Darwin nu a rămas limitată la domeniul biologiei. Ea a fost preluată și aplicată în plan social, omenirea în ansamblul ei devenind o sumă de specimene provenite din maimuțe – unele mai evolute, altele mai puțin evolute. *Eugenia* este practica prin care se încearcă ameliorarea rasei umane prin măsuri genetice (alegerea părinților, sterilizarea sau distrugerea exemplarelor nereușite, interzicerea procreării...). Cei care au aplicat de o manieră aparte aceste idei în plan social au fost naziștii, însă eugenia a fost practică și în țări „democrate”, cum ar fi SUA. Un alt termen pentru această viziune este acela de *darwinism social*.

Richard Weikart, profesor de Istorie la California State University, descrie felul în care au privit unii publicarea inițială a cărții lui Darwin.

„Mare parte din opoziția inițială față de darwinism provenea din perceperea unei amenințări la adresa ordinii morale. Adam Sedgwick, fostul mentor al lui Darwin în științe naturale de la Universitatea Cambridge, își exprima deschis această teamă într-o scrisoare adresată lui Darwin în anul 1859, la scurt timp după lecturarea Originii speciilor. Acesta declara: „Pasaje din cartea ta... mi-au șocat considerabil simțul moral” (From Darwin to Hitler, 2004, pag. 1).

Avertizând asupra consecințelor publicării cărții, Sedgwick adăuga că

„omenirea, în mintea mea, va suferi un rău care s-ar putea să o abrutizeze și care va scufunda rasa umană într-o mare de degradare mai adâncă decât orice cunoaștem din istoria ei” (ibid.).

Entuziasmat de noua sa teorie, Darwin a dat prea puțină atenție posibilelor consecințe morale ale scrierilor sale. Evident, nu a prevăzut că după 75 de ani, ideile sale îl vor conduce pe un Adolf Hitler la formularea unor politici rasiale și exterminacioniste. Profesorul Weikart documentează însă această legătură, cu numeroase citate din majoritatea filosofilor și cercetătorilor germani din acea epocă.

Dr. Richard Evans, profesor de Istorie Modernă la Universitatea Cambridge și autor al cărții *The Coming of the Third Reich*, declară că Weikart

„...prezintă în detalii ponderate și convingătoare felul în care gânditorii darwiniști din Germania au făurit o atitudine amorală asupra societății umane până la primul război mondial, în care un presupus bine al rasei a constituit unicul criteriu al politicilor publice și igienei rasiale”.

Fără a supra-simplifica liniile care leagă această filozofie de Hitler, el demonstrează cu o claritate rece felul în care o serie de scriitori și cercetători darwiniști au propus politici cum ar fi infanticidul, sinuciderea asistată, prohibițiile maritale și multe altele pentru cei pe care îi considerau rasial sau eugenic inferiori, oferindu-i astfel lui Hitler o bază științifică pentru politicile adoptate de acesta...” (From Darwin to Hitler, coperta spate)

Întemeindu-se pe logica evoluționistă, pentru naziști rasele de oameni existente astăzi nu reprezentau oameni egali, ci specii aflate în diferite stadii ale evoluției, unii mai apropiați de Neanderthalieni, alții mai apropiați de Homo sapiens. În fruntea acestei scări se aflau „arieni” – exemplarele înalte și blonde, modelul spre care tindea Germania lui Adolf Hitler. Dacă ne uităm la scenariul evoluției – specii diferite evoluează în paralel în funcție de condițiile meteo-climatice – abordarea naziștilor este firească și logică: rasele umane de astăzi sunt continuarea evoluției paralele a unor *denisovieni*, *neanderthalieni* sau *Homo sapiens*.

Arienii erau în vârful evoluției umane. Toți ceilalți erau *untermenschen* – *sub-oameni*. Aceștia nu se ridicau întru totul la statutul de ființă umană și, pe cale de consecință, eliminarea lor fizică nu era o „crimă împotriva umanității”. Ceea ce au și făcut naziștii în teritoriile ocupate în Europa de est – crime în masă pentru eliminarea unor „paraziți” și pentru a crea spațiu vital pentru arienii germani.

Crimele de pe teren aveau în spate „studii științifice”, o continuare a muncii lui Darwin, aplicată acum raselor umane. Institute de cercetare germane căutau specimene interesante, le măsurau cutia craniană și le evaluau abilitățile intelectuale, în scopul clasificării lor cât mai precise pe scara evoluției. În mai multe rânduri, cercetătorii germani au călătorit în diferite colțuri ale lumii (Tibet...) pentru a căuta exemplare reușite și exotice ale raselor umane și a completa arborele evoluției. Periodic însă, interesele lor politico-militare interferau cu această „știință”, ajungându-se, de exemplu, la declararea nepalezilor ca fiind în fruntea evoluției, alături de arieni, deși caracteristicile celor două grupe erau vădit diferite.

Nu doar Hitler și naziștii au fost influențați major de Darwin. După ce a citit *Originea speciilor*, Karl Marx i-a scris lui Friedrich Engels. „Deși realizată într-o manieră englezească grosolană, aceasta este cartea care conține o bază în istoria naturală pentru viziunile noastre.” Mai mult, numeroși pacifiști, feministe, susținători ai controlului nașterilor și activiști homosexuali sunt darwiniști entuziaști și folosesc argumentele lui Darwin pentru a-și promova agenda social-politică.

Astăzi, logica evoluționistă de mai sus se lovește de corectitudinea politică și de principiul că toți – albi, negri, galbeni sau roșii – suntem oameni egali. Cu toate astea, promotorii corectitudinii politice continuă să susțină evoluția, motivația lor fundamentală fiind fobia față de conceptul de Dumnezeu. Însă, dacă teoria evoluției e adevărată, atunci rasele sau populațiile umane de astăzi, evoluând în medii diferite și pe filiere antropologice diferite, nu au cum să fie egale.

8. Concluzie

Mulți oameni cred astăzi în evoluție, considerând că aceasta este demonstrată științific. Canalele de propagandă evoluționistă, cum ar fi postul tv *National Geographic*, difuzează animații cu Lucy și alți falși strămoși ai omului, făcând publicul să creadă că așa cum stat lucrurile. Acestea nu sunt decât rodul imaginației unor artiști.

Exemple de imaginație evoluționistă

Nu e nevoie să fii o persoană religioasă ca să te îndoiești de teoria evoluției - este suficientă o analiză rațională a afirmațiilor și „dovezilor” acesteia.

Teoria evoluției s-a născut înaintea dovezilor. Mai mult, este într-o **continuă schimbare** pentru că arheologi diferiți propun interpretări diferite pentru fosilele găsite. Fiecare vede în ele ce vrea. În ciuda dovezilor care o contrazic, teoria este ținută în viață și promovată din motive filosofice, sociale și politice - găsirea unei explicații materialiste a vieții și lumii și respingerea cu orice preț a noțiunii de Dumnezeu. Odată cu respingerea lui Dumnezeu vine eliminarea moralei de inspirație divină, în locul căreia este așezată o morală nouă, artificială și relativă, care se schimbă de la o epocă la alta și de la un loc la altul, în funcție de spiritul epocii.

Vă recomand și lucrările **Zece greșeli ale lui Darwin**, care discută zece erori fundamentale ale teoriei lui, și **Adam, Eva și Noe față în față cu genetica**, despre remarcabile concordanțe între istoria genetică a omenirii și relatările istorice din Biblie.

Mai multe informații despre creaționism și evoluționism găsiți **aici**. În limba engleză, probabil cel mai bun site pe aceasta temă este **Answers in Genesis**.

* * *